

Cauza penală privind acte de terorism ale Securității

În cursul anilor 2006-2009, la solicitarea conducerii Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului în România (IICCR, președinte Marius Oprea, director general Stejărel Olaru, secretar general Lucia Hossu Longin), am colaborat cu acest Institut la elaborarea unor proiecte legislative și pentru redactarea de sesizări penale specifice.

La 7 noiembrie 2007 IICCR a depus, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare, o sesizare penală (completată ulterior) cu privire la fapte în legătură cu care existau indicii că au fost săvârșite de către generalul de Securitate Nicolae Pleșiță, respectiv de către cinci foști diplomați ai Ambasadei Republicii Socialiste România la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu și Ion Grecu). Faptele constau în plasarea (înlesnirea plasării), în luna februarie 1981, a unor dispozitive explozive în coletele expediate către trei cunoscuți contestatari ai regimului comunist (Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu) cu intenția de a cauza moartea sau vătămarea corporală gravă a acestora precum și de a intimida și de a provoca teamă și panică în rândul celorlalți contestatari sau potențiali contestatari ai regimului comunist, și participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la răpirea și asasinarea unor persoane.

Prin Rezoluția din data de 24.01.2012, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică, a dispus, cu motivări cu totul netemeinice și nelegale¹, exonerarea de orice răspundere a făptuitorilor. Parchetul menționat era condus de Laura Codruța Kovesi, numită în această poziție de ministrul Justiției Monica Macovei, fost procuror în timpul regimului comunist, și de președintele României Traian Băsescu. Dar la exonerarea de vinovățiile pentru crimele comunismului au contribuit nu numai magistrații și politicienii cu un trecut legat de regimul comunist, ci și noua echipă de conducere a IICCR. Astfel, în timpul mandatului echipei Tismăneanu-Stanomir-Neamțu, așa cum avea să confirme explicit chiar directorul executiv Stanomir (se poate vedea articolul „Situațiunea, LXIX”, publicat pe pagina Publicistică 2012 a website-ului), Institutul nu a contestat niciuna dintre deciziile de neîncepere a urmăririi penale date de Parchet sesizărilor formulate de echipa de conducere anterioară – fapt care a condus la prescrierea dreptului la acțiune și la absolvirea de răspundere a ofițerilor de Securitate, a altor responsabili ai regimului comunist și a complicilor lor, care au comis grave acte de poliție politică împotriva cetățenilor români. O altă consecință a inacțiunii conducerii IICCMER a reprezentant-o imposibilitatea sesizării cu aceste cauze a Curții Europene a Drepturilor Omului pentru violarea (sub aspect procedural) a dreptului la viață, a dreptului persoanelor de a nu fi supuse torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, precum și a dreptului la un proces echitabil. CEDO nu putea fi sesizată din cauza neîndeplinirii condiției de admisibilitate constând în prealabila „epuizare a căilor de recurs interne” (art 35 alin 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

Se impune subliniat că în raport cu toate cele arătate nu a existat niciodată vreo atitudine din partea societății civile sau a intelectualilor democrați.

Mai jos se află Sesizarea IICCR iar la finalul acesteia „motivele” din care Parchetul a dispus exonerarea de răspundere a securiștilor teroriști și a complicilor lor.

În legătură inclusiv cu cauza de față, tot în această secțiune a website-ului (Documente/ Analize, studii, rapoarte), poate fi văzută și analiza „<Decomunizarea> României – fantasma unui sfert de veac”, pe care am realizat-o în prima parte a anului 2015.

¹ Practic cu excepția decesului unor făptuitori, toate celelalte “motivări” ale Parchetului au fost în mod evident nelegale, netemeinice și abuzive. Un exemplu este cel al preînsei prescrieri a răspunderii penale, în condițiile în care România era încă din 1969 parte la Convenția ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității. Actele obiect al sesizării IICCR constituiau „persecuții pe motive politice”, imprescriptibile, în înțelesul prevederilor Convenției ONU, coroborate cu prevederile Statutului Tribunalului Militar Internațional de la Nuremberg (definit prin Acordul din 8 august 1945, de la Londra, al Puterilor Aliate). Un al doilea exemplu este susținerea Parchetului că infracțiunile de „omor calificat”, „omor deosebit de grav”, „lipsire de libertate în mod ilegal” etc nu ar fi fost prevăzute de legea penală în vigoare la acea dată deși art 175, art 176, respectiv art 189 incriminau faptele menționate.

Către,

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România (IICCR), cu sediul în București, Str Matei Voievod nr 18, sector 2, în baza prerogativelor prevăzute de HG nr 1724/2005 cu modificările și completările ulterioare, în domeniul investigării și sesizării organelor în drept cu privire la crimele, abuzurile și încălcările drepturilor omului săvârșite în timpul regimului comunist în România, precum și în conformitate cu prevederile art 221 și urm din Codul de procedură penală, prin reprezentanți legali, formulăm prezenta

SESIZARE

cu privire la faptele în legătură cu care există indicii că au fost săvârșite de către generalul de Securitate Nicolae Pleșiță, respectiv de către cinci foști diplomați ai Ambasadei Republicii Socialiste România la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu și Ion Grecu), fapte care constau în:

- **plasarea (înlesnirea plasării), în luna februarie 1981, a unor dispozitive explozive în coletele expediate către trei cunoscuți contestatari ai regimului comunist (Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu) cu intenția de a cauza moartea sau vătămarea corporală gravă a acestora precum și de a intimida și de a provoca teamă și panică în rândul celorlalți contestatari sau potențiali contestatari ai regimului comunist;**

- **participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la răpirea și asasinarea unor persoane.**

În susținerea prezentei Sesizări, este anexat materialul probator, constând în principal în documente de la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), Central Intelligence Agency (CIA), furnizate de [■], STASI (fosta Securitate comunistă est-ermană), AVH (Securitatea comunistă ungară), adrese oficiale, mărturii din diferite surse, presă etc. Este de asemenea anexat, la filele 1-16, materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, cuprinzând informații privind contextul politic și istoric în care au fost comise atentatele împotriva celor trei opozanți ai regimului comunist, precum și date și informații relevante pentru probatoriul din dosar.

Cu privire la posibili făptuitori, precizăm că generalul **Nicolae Pleșiță (în legătură cu care există indicii că a fost coordonatorul atentatelor din 3 și 4 februarie 1981)** a fost șef al Centralei de Informații Externe (CIE) între anii 1980 și 1984, iar despre celelalte cinci persoane există următoarele informații (cele mai importante informații provin de la ofițerul CIE [■], în martie 1984, cifrator-șef al Ambasadei României de la Washington – apoi cifrator-șef la Ambasada României la Bonn – [■] s-a predat autorităților vest-germane și a dezvăluit identitatea celor cinci diplomați implicați în actele menționate):

-[■], 39 de ani în 1984, secretar 2 al Ambasadei României la Bonn; [■] a dezvăluit autorităților germane că **a organizat, împreună cu teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias „Carlos Șacalul”, atentatele cu colete explozive, trimise lui Paul Goma, Șerban Orescu și Nicolae Penescu.** Până la atentate se pare că a fost ofițer în cadrul UM 0195. După operațiunile din februarie 1981, [■] avut o cădere nervoasă și a fost transferat la o altă unitate, lucrând începând cu anul 1983 la serviciul pentru America de Nord și la cel pentru Europa Occidentală. Se pare că în prezent este președintele British Petroleum (BP) pentru România și Bulgaria și membru al APIA (Asociația Producătorilor și Importatorilor de Automobile), ca reprezentant al Premium Lubricants România, divizie a BP.

-[■], 40 de ani în 1984, consilier al Ambasadei României la Bonn, conducătorul

reșetei de spionaj a Securității la Bonn și șeful „recrutărilor”. A declarat că [] a pus la cale mai multe atentate, printre altele și cel contra lui Emil Georgescu, fost director la Europa Liberă. Născut la [], este fiul lui [] și []. Pe 7 mai 1979 a fost angajat la MAE în funcția de consilier la Direcția Relații II. Începând cu 10 septembrie 1979 a fost trimis consilier la Ambasada RSR de la Bonn, de unde a fost rechemat la 12 noiembrie 1984 și transferat în interes de serviciu la Institutul de Economie Mondială – a se vedea Răspunsul nr H1/11995 din 13 septembrie 2007 al Ministerului Afacerilor Externe (MAE) la adresa IICCR nr 1592 din 21 august 2007, p 2 – fila 127. O persoană cu numele [] a fost principalul ofițer vizat de raportul „Armageddonul SRI Argeș”. Despre el se spune că, înainte de 1989, a făcut poliție politică în calitate de ofițer de obiectiv la Uzina „Dacia” din Pitești, iar imediat după Revoluție a pus pe picioare o rețea clandestină de comercializare a autoturismelor „Dacia”. De asemenea, [] mai este acuzat că, în perioada în care a deținut funcții de conducere în SRI Argeș, a impus „dictatura de tip securist a nonvalorii, incompetenței, imoralității, inculturii, lipsei bunului simț. Actul managerial – se mai arată în „Armageddon” – și relațiile cu subalternii se bazează pe principii și metode decupate din manualele Securității comuniste și KGB-ului bolșevic: avansari preferențiale în grad și funcție, lipsa de transparență în acordarea primelor, sporurilor salariale, locuințelor de serviciu”.

-[], 38 de ani în 1984, secretar 3 al Ambasadei României la Bonn. **Sunt indicii că a participat, alături de „Steve” (Johannes Weinrich, adjunctul lui „Carlos”), la plasarea bombei de la „Europa Liberă”. Potrivit mărturiei lui [], [] a fost ofițerul CIE care i-a livrat lui „Carlos” bomba de la „Europa Liberă”.** Un colonel a semnat, alături de generalii Ioan Pitulescu și Marin Lazăr, cartea *6 zile care au zguduit România – Ministerul de Interne în 1989: Pledoarie pentru istorie*, apărută sub egida Ministerului de Interne.

-[], 44 de ani în 1984, secretar 1 al Ambasadei României la Bonn, traducător oficial al lui Ceaușescu, **sunt indicii că a participat la răpirea și apoi asasinarea unui emigrant român.** Conform datelor MAE, s-a născut la []. Este fiul lui [] și []. Cariera lui în Minister începe la 1 septembrie 1965 și cuprinde mai multe repere. Cert este că, într-adevăr, în noiembrie 1984 era secretar I al Ambasadei de la Bonn. Rechemarea de la Bonn a fost tot la 12 noiembrie 1984, ca și în cazul lui [] – a se vedea mai multe informații în răspunsul MAE către IICCR – fila 127. Sunt indicii că a lucrat în cadrul unității de spațiu 0199, trecând apoi la serviciul Europa/țări germanice (informație provenită dintr-o sursă a IICCR). O informație despre [] se află în Buletinul Oficial al RSR din anul 1972 unde, prin Decretul nr. 506/1972 privind conferirea unor ordine și medalii ale Republicii Socialiste România, se precizează: „Pentru merite deosebite în opera de construire a socialismului, cu prilejul aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii, conform art 29, se conferă Medalia muncii tovarășului [], atașat la Ministerul Afacerilor Externe”. Se pare că a activat și în Parlament, ca senator PDSR de Brașov între septembrie 1993 și 1996.

-[], 40 de ani în 1984, secretar 2 și atașat militar al Ambasadei Române la Bonn, plănuia un atac terorist cu gaze. La fel ca și [], a lucrat, se pare, în cadrul unității de spațiu 0199, trecând apoi la serviciul Europa/țări germanice (informații provenite din surse ale IICCR). O persoană cu numele [], locotenent-colonel MApN, șef al UM 01908, apare ca martor în dosarul maiorului Vasile Gabor, judecat pentru uciderea lui Andrei Frumușanu și a Auricăi Crăiniceanu în timpul mineriadei din septembrie 1991.

[] și [] sunt identificați în rapoarte ale spionajului american drept **personajele principale în cazul „RITA-CORBU”, ce a constat într-un atac cu gaze asupra unui cetățean german de origine română, datat 2 mai 1984. În acest dosar, despre [] sunt indicii că a coordonat atentatul împotriva unei foste membre importante a PCR, care ceruse azil politic în Occident după ce fusese marginalizată în România ca urmare a unui așa-numit „comportament anti-românesc” pe care îl manifestase în timpul unei misiuni oficiale în RFG. În aceeași operațiune, avusese misiunea de a pregăti informativ operațiunea și de a distra atenția de la Ambasada României – Document al Central Intelligence Agency (CIA), furnizat de [] la filele 156-167. Într-un alt caz, alături de cei doi a fost implicat și []. Este vorba de planul răpirii (asasinării în caz de eșec), a unui fizician român, rudă apropiată a unui înalt demnitar comunist, stabilit a avea loc în iunie 1984 - Document CIA,**

furnizat de [■], la filele 156-167. Tot într-un raport al spionajului american, [■], [■] și [■] sunt identificați drept surse informative în cadrul unui plan de atac cu bombă asupra sediului „Europei Libere”, pregătit de unitatea de diversiune a CIE cu indicativul C-428, începând din octombrie 1983 - Document CIA, furnizat de [■], la filele 156-167.

Există indicii că **cei cinci diplomați** nu numai că au fost implicați în organizarea atentatelor (ajutându-l pe teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias “Carlos Șacalul”), dar **puseseră la cale ei înșiși atentate pentru Securitatea română** (Documente CIA, furnizate de [■], filele 155-167. Dezvăluirile lui [■], precum și alte informații ale BMD-ului german, au determinat expulzarea celor cinci diplomați români din Germania Federală, având în vedere „imunitatea” conferită prin statutul diplomatic.

Câteva precizări privind contextul politic și istoric al atentatelor

Din actele de la dosar – în principal din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16 – precum și din numeroasele cercetări și investigații făcute de istorici sau jurnaliști, rezultă că atentatele din 3 și 4 februarie 1981 s-au încadrat războiului declarat de regimul comunist din România opozaților români de peste hotare. Încă de la instalarea la putere, comuniștii români au trebuit să facă față acuzelor venite dinspre exilul românesc care susținea caracterul ilegal și criminal pe care îl avea puterea instalată la 6 martie 1945 la București.

Mai exact, atentatele se încadrează ultimei faze a acestei confruntări, caracterizată de încercarea regimului de la București de a reduce la tăcere vocile exilului prin orice mijloace. Punctul de plecare al acestei ultime faze poate fi considerată defectarea generalului-locotenent Ion Mihai Pacepa, adjunct al șefului Direcției de Informații Externe, secretar de stat la Consiliul Securității Statului și consilier personal al lui Nicolae Ceaușescu pe probleme de securitate națională, la 24 iulie 1978. Până la sfârșitul anilor '70, în ciuda câtorva acțiuni violente, lupta regimului împotriva românilor de peste hotare care îl criticau s-a bazat mai mult pe denigrarea acestora și pe intoxicarea opiniei publice internaționale cu informații compromițătoare false despre aceștia. Odată cu fuga generalului Pacepa, dar și cu plecarea din țară a lui Paul Goma, aceste metode au început să fie inutile, în condițiile în care știrile erau infirmate chiar de cineva de la vârful piramidei comuniste. Mai mult, criticile și ironiile dinspre exilul românesc s-au întesit grație informațiilor de la cel mai înalt nivel venite de la Pacepa, dar și a dezvăluirilor făcute de Paul Goma în legătură cu persecuțiile la care a fost supus.

Urmarea directă a acestei situații a fost trecerea într-o nouă fază a războiului declarat de regimul comunist exilului românesc critic, caracterizată de reducerea la tăcere a vocilor sale cele mai proeminente prin orice mijloace. Iar principalii opozați ai regimului din străinătate își expuneau criticile la postul de radio “Europa Liberă”.

Pe lângă furia provocată de criticile și ironiile care veneau mai ales dinspre „Europa Liberă”, Ceaușescu devenise din ce în ce mai suspicios la adresa acțiunilor întreprinse de celelalte state comuniste și mai ales de sovietici, pe care le percepea ca ostile persoanei sale. Acesta din urmă fusese motivul înființării, în 1973, a unei unități pe deplin conspirate în cadrul Unității Speciale de Luptă Antiteroristă (USLA), UM 0920, care avea ca scop activitatea contrainformativă împotriva statelor Tratatului de la Varșovia și protecția personală a secretarului general. Aici intra și supravegherea celor bănuți că lucrează pentru serviciile secrete ale statelor comuniste; așadar, exista o unitate antiteroristă (USLA), iar în cadrul acesteia exista o altă structură care se ocupa de contraspionajul împotriva țărilor comuniste.

Înființarea structurii speciale menționate este punctul de plecare al legăturii dintre Securitatea română și teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias “Carlos Șacalul”. La sfârșitul anilor '70, „Carlos” lucra pentru serviciile secrete ale statelor din blocul comunist și își avea cartierul general la Budapesta. El se încadra astfel obiectivului de activitate al UM 0920, fiind un terorist care lucra pentru țările socialiste. „Carlos” a intrat imediat în preocupările USLA, care i-a repartizat dosarul la UM 0920. În 1978, această unitate a început să alcătuiască un dosar despre „Carlos” („Teroristul Carlos”), care

cuprindea și o serie de fotografii ale acestuia. În cadrul larg al aceleiași operațiuni de supraveghere a mișcărilor teroriștilor arabi la adresa României în care intra și „Carlos”, USLA a alcătuit „planul de acțiune” cu numărul 00334238, semnat de generalul Iulian Vlad, prin care s-a intensificat urmărirea unor teroriști („Corbul”, „Willi”, „Șoim”, „Husan”, „Jivan”, „Nana”, „Radiologul”, „Fanata”) care puteau avea legătură cu acțiuni ostile la adresa României. Una dintre măsurile acestui plan a fost și intensificarea urmării studenților arabi, în special irakieni, de la București (planul „Malicius”).

Se impune de asemenea precizat că în cadrul Securității române funcționa și o „unitate de lichidări”, așa cum a recunoscut generalul Pleșiță la audierile în dosarul privind ajutorul pe care i l-a acordat teroristului „Carlos”, instrumentat de către justiția franceză, dar și într-o carte de convorbiri (*Viorel Patrichi, Ochii și urechile poporului. Convorbiri cu generalul Nicolae Pleșiță*, București, Editura „Janus Inf”, 2001, pp. 209-210). La audieri, generalul a declarat că „eu i-am schimbat numele (Serviciului – n.n.) și i-am mai încadrat personal. Serviciul era condus de Nica Sergiu (în prezent decedat), iar misiunea celor din subordinea lui era să-i lichideze pe cei condamnați la moarte prin hotărâri judecătorești definitive și care erau fugiți din țară. Doar militarii care aveau dosar de trădători de țară au fost urmăriți și executați. Au fost câteva zeci de executați de oamenii noștri sau de intermediari, precum « Carlos »”. Precizăm că astăzi nu există certitudinea că execuțiile comandate de Securitate s-au rezumat doar la militari (de altfel, informațiile arată că unitatea avea în lucru și câțiva membri ai exilului).

În mod obișnuit, unitatea din cadrul Securității care se ocupa de „lichidări” era UM 0195, care beneficia atât de împuternicire în acest sens cât și de mijloacele specifice realizării unor astfel de misiuni. Cu toate acestea, unitatea care a intrat în contact cu „Carlos” a fost UM 0544/R, care era un serviciu independent în cadrul CIE (probabil pentru a se ascunde cât mai mult relația cu „Carlos” - informație provenită dintr-o sursă a IICCR). După cum se observă, în operațiune au fost implicate mai multe unități diferite, probabil nu în întregime, ci la nivel de ofițeri. Pare foarte posibil că persoanele au fost cooptate din unități diferite, atât pentru că era o operațiune delicată, ce necesita expertiza unor oameni din zone diferite, cât și pentru a-i asigura o conspirativitate cât mai mare. Din declarațiile generalului Pleșiță, conform cărora i-ar fi schimbat numele și i-ar fi suplimentat personalul, se deduce creșterea bruscă a importanței acestei din urmă unități în cadrul operațiunilor externe. Dacă la cele de mai sus se adaugă faptul că Nicolae Pleșiță a ajuns la conducerea spionajului românesc în septembrie 1980, cu aproximativ cinci luni înaintea debutului seriei de atentate și a morților suspecte ale unor reprezentanți ai exilului românesc, se poate face o legătură logică cu schimbările de nume și de structură. Semnificativ este și faptul că unitatea proaspăt reorganizată a fost pusă sub ordinele directe ale fostului general, sărindu- se peste celelalte trepte ierarhice.

Există de asemenea indicii (*Jurnalul Național*, 17 februarie 2004) conform cărora „după întâlnirea grupului « Carlos » cu Pleșiță și stabilirea condițiilor colaborării, la începutul anului 1981, [Sergiu] Nica a fost mutat la CIE cu caz cu tot, fiind integrat într-un colectiv care se ocupa de lichidări și atentate pe teritoriul statelor democratice occidentale”. Rezultă, deci, că UM 0544/R a fost cea care l-a contactat pe „Carlos”, iar după întâlnirea acestuia cu generalul Pleșiță, unitatea, care era una independentă în cadrul CIE, a fost trecută în subordinea directă a lui Nicolae Pleșiță. UM 0544/R, care răspundea direct în fața șefului CIE, Nicolae Pleșiță, avea în lucru un număr de opozanți și circa 30 de foști ofițeri de Securitate trecuți la inamic. În perioada 1981-1982 (iunie), susține Nica, gl.-lt. Nicolae Pleșiță a avut mai multe întâlniri cu „Carlos” și alți membri ai organizației acestuia, urmărind să-l determine pe „Carlos” să nu întreprindă acțiuni teroriste împotriva României, acordarea unor facilități acestuia la București și cooptarea sa în neutralizarea fostului general Pacea (Mircea Stănescu, *Historia*, nr. 33, noiembrie 2005).

Un indiciu cu privire la punctul de plecare al atentatelor din 3 și 4 februarie 1981 se află în lucrarea generalului Ion Mihai Pacepa, *Cartea neagră a Securității*. În ultima discuție pe care fostul general a avut-o cu Ceaușescu înaintea defectării, i s-a cerut să-i omoare pe unii din redactorii români de la „Europa Liberă”, începând cu directorul programului românesc, Noel Bernard. Acesta a fost, potrivit afirmațiilor fostului general, și motivul defectării sale. Noel Bernard urma să fie ucis prin iradiere, iar ceilalți, care apar în discuție, Paul Goma și Emil Georgescu, urmau să fie

lichidați cu ajutorul unor „pachete pline cu Semtex, care să-i facă carne tocată”. Aceasta este exact descrierea modalității cum s-au produs atentatele din februarie 1981. Tot în aceeași discuție, la sfârșit, Ceaușescu s-a exprimat că, în final, „trebe d-distruș întreg v-vesparu” – postul de radio „Europa Liberă” de la München (Ion Mihai Pacepa, *Cartea neagră a Securității*, vol. 3, București, Editura Omega, 1999, pp. 142-143).

Legătura concretă între „Carlos” și Securitate s-a făcut în 1979. Atunci, teroristul plănuia să arunce în aer un avion al companiei „Tarom”, pe ruta Tel Aviv- București, la comanda lui Saddam Hussein. De acest plan știau serviciile secrete est-germane, STASI, care au avertizat CIE despre acest lucru. Imediat, Securitatea, care îl supraveghea de mai mult timp pe Carlos, a luat legătura cu acesta. O altă versiune despre cum s-a făcut legătura între „Carlos” și Securitate este că spionajul românesc aflase printr-o sursă externă că teroristul „trăia în țările socialiste cu asentimentul și sprijinul acestor state” și, în plus, că era interesat să realizeze un contact și cu autoritățile din România. Lt.-col. Sergiu Nica, șeful Serviciului Informativ de la USLA (UM 0620), cel cărui i-a fost transmisă informația, a transmis-o la rîndul lui șefilor săi, col. [■] și gl.-lt. Iulian Vlad. După ce aceștia s-au întîlnit cu informatorul, Tudor Postelnicu, șeful Securității, l-a însărcinat pe Nica să meargă în străinătate „pentru a verifica informația cu privire la identitatea lui Carlos, a atitudinii acestuia față de România și eventuale posibilități de a ne sprijini în neutralizarea trădătorului Pacepa”. Mai întîi a fost contactat telefonic, la 10 aprilie 1979, de Sergiu Nica (nume de cod „Nițescu”), iar întîlnirea propriu-zisă s-a făcut în Berlinul de Est printr-un ofițer CIE, „Andrei” (se pare că este vorba despre [■], de 38 de ani, secretar 3 al Ambasadei României la Bonn la acea dată), ce lucra sub acoperire diplomatică (potrivit lui [■], [■], numele conspirativ „Andrei” era purtat de mai multe persoane din interiorul CIE). În urma acestei discuții, „Carlos” a renunțat la atentat în schimbul unei invitații la București și a promisiunii unor contracte cu regimul de la București. Cele două variante sunt mai degrabă complementare, în sensul că Securitatea a folosit motivul atentatului pregătit de „Carlos” pentru a intra în legătură cu acesta. Al doilea contact s-a făcut direct cu Sergiu Nica, în august 1979, la Praga. Fostul director al SRI, Virgil Măgureanu, confirmă, într-o scrisoare adresată șefului serviciului de securitate de la „Europa Liberă”, datată 16 iulie 1992, că „a fost contactat la Praga, în anul 1979, teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias „Carlos”, solicitându-i-se sprijinul pentru executarea sentinței respective” (condamnarea la moarte a lui Pacepa – n.n.) - *Scrisoarea lui Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informații, către Richard H. Cummings, șeful serviciului de securitate de la Radio Europa Liberă, București, 16 iulie 1992, p. 2, filele 142-147*. Acesta, însoțit de Lt.-col. [■], a avut o discuție, înregistrată de securitatea cehă, relevantă pentru definirea raporturilor dintre „Carlos” și Securitate:

„Sergiu Nica: Știți, în mod sigur, de ce am venit să vă întîlnesc cât mai curînd posibil. Trebuie ca, la sfîșitul lui noiembrie, să veniți la București pentru operațiunea proiectată. Va trebui să studiem diferite documente intrate în posesia noastră.

Carlos: Steve [Johannes Weinrich, adjunctul său] va veni să vă vadă. Dar noiembrie mi se pare prematur.

Sergiu Nica: Cum așa? La noi, la cel mai înalt nivel, sunt impaciențați de a vedea proiectul realizat.

Steve: Regret, dar eu nu mă lansez într-o acțiune insuficient pregătită. Am nevoie de timp ca să fac treabă bună. Și nu voi fi pregătit înainte de începutul anului viitor (1981).

Carlos: Mergeți și dați asigurări superiorilor dumneavoastră, când Steve va fi pregătit, va face o treabă impecabilă (rîde).

Sergiu Nica: În orice caz, vă asigur dacă doriți, sunteți bine veniți în România. Vă puteți muta la noi chiar în baza pe care o aveți aici. Și avem și alte proiecte pentru dumneavoastră, în perspectivă.”

Faptul că teroristul „Carlos” s-a aflat în legătură cu Securitatea română a fost confirmat inclusiv de către fost general Nicolae Pleșiță, în volumul de discuții cu Viorel Patrichi, menționat mai sus. În carte, Pleșiță recunoaște că s-a întîlnit cu „Carlos”, fără a preciza însă motivul. Scopul întîlnirii este ușor de presupus, avînd în vedere activitățile lui „Carlos” și mai ales faptul că la acea dată (1980) el era un mercenar care lucra pentru cine plătea bine, nemaifiind sub presiunea unor constrîngeri superioare ca atunci când funcționa în slujba terorismului arab. În consecință, este greu de crezut afirmația lui Pleșiță cum că i-ar fi fost doar agent. „Carlos” a venit la București în

martie 1980, iar în aprilie s-a întâlnit cu ofițerii români Sergiu Nica și Ion Deaconescu, probabil și cu generalul Pleșiță, cei care se ocupau direct de operațiunea privind pedepsirea românilor de la „Europa Liberă”. Într-un articol din cotidianul *Ziua* din 22 ianuarie 1998 a fost publicată informația potrivit căreia: „În februarie 1990, colonelul Sergiu Nica a înaintat generalului Gheorghe Diaconescu, adjunctul procurorului general, un raport în care dezvăluia anumite legături ale Securității române cu teroristul « Carlos ». Documentele aflate la Secția Parchetelor Militare probează că « Șacalul » ar fi fost adus în România de către Iulian Vlad, fostul șef al Departamentului Securității Statului, Tudor Postelnicu, fost ministru de Interne, și ofițerii de Securitate [■] și Sergiu Nica, iar comenzile pentru misiuni ar fi fost ordonate și coordonate de către Nicolae Pleșiță, fost șef al Centrului de Informații Externe al Securității”. Astfel cum s-a precizat mai sus, există indicii serioase că ordinul suprem venise de la Ceaușescu însuși.

Alte informații în plus, mai detaliate, privind contextul politic și istoric în care au fost comise atentatele din 3 și 4 februarie 1981 se găsesc în *materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16.*

În fapt:

La 3 februarie 1981, Nicolae Penescu, în vârstă de 85 ani, fost ministru de Interne între 4 noiembrie și 5 decembrie 1944, fost deținut politic timp de 10 ani și fondator al „Consiliului Național Român” în exil, a primit la locuința sa din Paris, Boulevard Berthier, un pachet al cărui conținut declarat era o carte: memoriile lui Nikita Hrusciiov în limba spaniolă. În realitate, pachetul disimula o încărcătură explozivă. Explozia l-a rănit grav pe Nicolae Penescu la gât, piept, față, mâini și i-a afectat și auzul (*Cuvântul românesc, anul 6, Nr. 60, aprilie 1981, pp. 1, 3 – fila 67*). Fiind transportat de urgență la spitalul Beaujon, Penescu a suportat o intervenție chirurgicală complicată. Fiind cel mai în vârstă dintre cei vizați de coletele-capcană (84 de ani), dar și cel mai puțin prudent atunci când a primit pacheul prin poștă, Nicolae Penescu a avut cel mai mult de suferit. La vârsta lui era greu să facă față unor operații complicate, astfel încât i s-a grăbit sfârșitul. A încetat din viață la 4 martie 1982, în urma unei crize cardiace. Datorită biografiei și preocupărilor sale, Nicolae Penescu a fost permanent un obiectiv al Securității (*biografia extinsă a lui Nicolae Penescu, se află la filele 22-25*). După emigrare, în 1968, a urmat o perioadă în care supravegherea sa a cunoscut o intensitate relativ scăzută. Treptat însă, pe măsură ce acțiunile sale erau tot mai ofensive și deranjau regimul de la București, măsurile împotriva sa au cunoscut noi faze. Astfel, prin referatul nr 132/SC/00128378 din 19 octombrie 1976, alcătuit de căpitanul Soare Constantin, se propunea spre aprobare „deschiderea dosarului de urmărire informativă asupra numitului Penescu Nicolae, fost secretar general al PNT”, cu numele de cod „Trișorul”, aprobat la 28 octombrie (*ACNSAS, Fond Informativ, Dosar I 3729/9, p 6 – filele 232-257*).

În aceeași zi, 3 februarie 1981, scriitorul Paul Goma (*biografia extinsă a lui Paul Goma, la filele 26-31*) – disident până în 1977, când s-a refugiat politic în Franța, opozant al regimului comunist de la București și militant pentru drepturile omului – a primit și el un colet-capcană. Acesta a fost mai circumspect cu pachetul pe care îl primise, motiv pentru care l-a deschis cu prudență și, când a observat fire și pile electrice, l-a deșus în baie și a chemat poliția (*Buletin de Informații pentru Români în Exil, BIRE, 16 februarie 1981, p 9 – fila 64*). În timpul dezamorsării, șeful Serviciului de Deminare al DST a fost rănit. Ca și Nicolae Penescu, Paul Goma era un vechi obiectiv al Securității, încă din anii '50 el intrând în conflict cu autoritățile comuniste. Cu timpul, el a căpătat o notorietate care a împiedicat autoritățile să-l suprimă în mod direct, motiv pentru care a fost obligat să emigreze. S-a stabilit în Franța, unde a continuat criticile la adresa regimului comunist din România. De multe ori, acestea luau forma ironiilor la adresa lui Nicolae Ceaușescu, un motiv în plus pentru a fi ținta răzbunării conducerii de la București. Este clar că el a rămas în supravegherea Securității, cu atât mai mult cu cât criticile sale s-au accentuat.

Ultimul care a primit coletul-capcană, la 4 februarie 1981, a fost Șerban Orescu (*biografia extinsă a lui Șerban Orescu, la fila 16b*), președintele Cercului Democrat al Românilor din Germania, colaborator și viitor angajat la Secția română a postului de radio Europa Liberă. Se pare că și Orescu a fost circumspect în legătură cu

pachetul pentru care „l-a luat în mână ținându-l departe de obraz spre a-l duce în stradă, dar, între timp, coletul a explodat rănindu-l la mâini și obraz” (BIRE, 16 februarie 1981, p. 9 – fila 64). Ceva mai serios a fost rănit la piciorul stâng, de schijele metalice ale dispozitivului exploziv. A necesitat o săptămână de spitalizare pentru a se refăce. Intervievat de reprezentantul IICCR, Șerban Orescu a declarat:

„- Coletul a venit prin poștă, normal, la Koln, la locuința dumneavoastră?

- Da, am primit coletul și l-am deschis. Memoriile lui Hrușciov în limba spaniolă. Mi s-a părut suspect că spațiul cărții era decupat și era un dispozitiv de tinichea. Am bănuț... am desfăcut cartea și nu a explodat imediat.

- Ați avut mare noroc.

- Mare noroc! Putea să mă desfigureze. Am desfăcut cartea în vestibul, am văzut ce este în interior, mi s-a părut suspect și atunci m-am îndreptat prin vestibul spre curte cu intenția să îl las acolo (țineam coletul în mână). În timpul acesta a explodat și m-a rănit la picior. Fiind într-un spațiu îngust, în vestibul, s-a produs o detunătură puternică care, din fericire, nu mi-a afectat decât neesențial auzul. Când m-am angajat la Europa Liberă se refăcuse auzul.” (Interviu cu Șerban Orescu realizat de [] la 14 octombrie 2007, München – fila 316). După atac, Șerban Orescu a fost dus de către soție la din cartierul Holweiden.

Așa cum s-a reținut în secțiunea „7.2. Conferința de la Madrid și acțiunile Securității” din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16, gestul ce pare că a produs cea mai mare nemulțumire regimului comunist de la București a fost participarea celor trei opozanți ai regimului, în noiembrie 1980, la Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa de la Madrid. Cei mai vehemenți denunțatori ai încălcării drepturilor omului în România prezenți la Conferință au fost Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu. Primul era oricum pe lista lui Ceaușescu, așa cum declara și I.M.Pacepa în volumul trei din *Cartea Neagră a Securității*. În plus, la Madrid, Goma a avut intervenții foarte dure la adresa regimului și, în special, la adresa secretarului general. La rândul său, Nicolae Penescu, împreună cu o delegație, a înaintat participanților la conferință un memorandum documentat asupra situației din România, unde regimul comunist „distrusese oamenii, sufletește și trupește, și patrimoniul național, dărâmat cu furie neroniană de Ceaușescu”. Șerban Orescu a fost prezent la Madrid în calitate de președinte al Cercului Democrat al Românilor din Germania, organizația pe care o reprezenta insistând cel mai mult pe problema drepturilor omului, cu accent pe refuzul regimului de a permite reîntregirea familiilor, în special a sașilor. De altfel, acțiunea sa a fost și cea mai răsunătoare, și numai acest lucru fiind de ajuns pentru a fi inclus pe lista Securității în vederea atentatelor. Se impune precizat că pe cele trei colete-capcană la expeditor era scris: „I. A./Hotel Castellana/Madrid”, notația reprezentând foarte probabil o trimitere directă la acțiunile întreprinse de cei trei opozanți ai regimului comunist (Hotelul „Castellana” era chiar locul din Madrid unde cei trei disidenți acordaseră interviurile pe marginea abuzurilor regimului Ceaușescu). Acțiunea de la Madrid adusese regimului de la București serioase prejudicii prin criticile dure la adresa comunismului românesc și dovezile clare referitoare la presiunile pe care acesta le practica.

Din investigațiile făcute de IICCR – constând în principal în studierea unui mare număr de mărturii, în cercetarea unor documente de arhivă și consemnate în principal secțiunile „3. Programarea și comanda atentatelor”, „5. Detaliile pregătirii atentatelor” și „6. Instrumentele de lucru în planuirea atentatelor” din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16 – rezultă că **generalul Nicolae Pleșiță, fostul șef al CIE, a fost coordonatorul atentatelor**, comenzile pentru misiuni venind de la el (în condițiile în care sunt indicii că ordinul suprem aparținuse lui Nicolae Ceaușescu). O sursă importantă de informații, relevantă pentru cauza de față, este ancheta demarată de Parchetul Militar în 1997, respectiv dosarul 187/1997. Această anchetă a fost demarată la cererea instanțelor occidentale, mai precis franceze, care, în cadrul anchetării lui „Carlos”, capturat în 1994 în Sudan, au descoperit legăturile acestuia cu Securitatea română și au cerut informații suplimentare în acest sens. Dosarul, intitulat „Carlos Șacalul – Filiera românească”, a scos și el la iveală legături ale acestuia cu spionajul românesc, rezultatul acestuia fiind, în septembrie 2000, formularea recomandării ca Nicolae Pleșiță să fie trimis în judecată sub acuzația de instigare la omor. Există indicii că șocul defectării generalului Pacepa l-a făcut pe Ceaușescu să opereze o

schimbare masivă a Securității externe, iar soluția cea mai bună a văzut-o în promovarea unor oameni din structurile interne ale poliției politice. În această mutare a intrat și Nicolae Pleșiță, reactivat din sectorul administrativ. Astfel, în 1980, l-a înlocuit la șefia CIE, fostă DIE, pe Romus Dima, într-o perioadă ce coincide cu intensificarea acțiunilor de pedepsire împotriva exilului românesc. În mod oficial, numirea acestuia s-a făcut la 1 septembrie 1980. Sunt indicii că Ceaușescu a preferat un om fără scrupule, din securitatea internă, care să nu ezite atunci când i se cerea să recurgă la acțiuni violente împotriva celor care se împotriveau regimului de la București. **Generalul Pleșiță se afla la conducerea spionajului românesc atunci când au fost comise atentatele cu colete-capcană.**

Cu privire la implicarea teroristului „Carlos Șacalul” în cele trei atentate, se impune precizat că la primele vizite în România ale acestuia, din primăvara anului 1980, s-au făcut contactele, pentru ca detaliile și definitivarea să aibă loc în toamna aceluiași an. Acordurile au fost semnate de Carlos și colonelul Nica, în septembrie 1980 la o vilă de pe Calea Victoriei, unde au fost stabilite și detaliile atentatelor împotriva celor trei disidenți români (*Ziua*, 6 ianuarie 1998, p. 6 – filele 68-85). În principal, acestea prevedeau o recompensă de un milion de dolari pentru dinamitarea secției române de la postul de radio „Europa Liberă”. Așadar, principalul obiectiv al vizitei teroristului, din punctul de vedere al regimului de la București, era organizarea unui atentat cu bombă la sediul „Europei Libere” din München. Dar, după cum se poate lesne observa din contactele de până atunci ale Securității cu Carlos, nu era vorba numai de atât. Era imposibil ca Ceaușescu să nu aibă și câteva ținte individuale, pe lângă dinamitarea sediului „Europei Libere”.

Țintele urmau să fie membrii ai exilului românesc care se manifestaseră cel mai critic la adresa regimului Ceaușescu. În acest scop, CIE, prin intermediul ofițerului Velcescu (nume conspirativ „Andre”), îi dăduse lui „Carlos” trei dosare complete cu adresele, fotografiile și rutele cotidiene ale lui Nicolae Penescu, fondatorul „Consiliului Național Român” din exil, ale scriitorului exilat la Paris, Paul Goma, și al comentatorului de la „Europa Liberă”, Șerban Orescu (*Șerban Orescu, Ceaușismul între anii 1965 și 1989, București, Editura Albatros, 2006, p. 37 – filele 168-172*).

Din investigațiile IICCR (a se vedea secțiunea „6. Instrumentele de lucru în plănuirea atentatelor” a materialului de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16) reies indicii ale săvârșirii de către generalul Nicolae Pleșiță a unor infracțiuni de abuz în serviciu, fals în înscrisuri oficiale, uz de fals, nerespectarea regimului materialelor explozive în legătură cu scoaterea din depozitele unor unități ale Securității a explozibililor utilizați în atentate.

Din secțiunea „7.4. a materialului de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16) rezultă un număr de dovezi importante ale legăturii dintre Securitatea română și atentate (în special, atentatele cu colete-capcană).

În drept:

În considerarea competențelor legale care revin Parchetului, IICCR vă solicită să dispuneți măsurile care se impun pentru tragerea la răspundere a celor vinovați de atentatele din 3 și 4 februarie 1981, precum și de participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la răpirea și asasinarea unor persoane. **Faptele în legătură cu care vă sesizăm, săvârșite în principal prin acte teroriste, sunt de o gravitate cu totul deosebită, umărind lichidarea fizică a unora dintre opozanții regimului comunist precum și să provoace teamă și panică în rândul celorlalți contestatari sau potențiali contestatari ai acestui regim. Faptele au fost săvârșite în condițiile unei pluralități a acestora, constând în infracțiunile de omor deosebit de grav, tentativă la omor deosebit de grav; lipsirea de libertate în mod ilegal; vătămare corporală gravă; abuz în serviciu; nerespectarea regimului materiilor explozive; fals în înscrisuri oficiale; uz de fals; asociere pentru săvârșirea de infracțiuni etc.**

IICCR consideră că în angajarea răspunderii autorilor acestor fapte se impun avute în vedere inclusiv următoarele aspecte cu privire la individualizarea pedepselor în raport cu circumstanțele agravante existente în cauză și neîmplinirea

termenelor de prescripție a răspunderii penale pentru faptele deosebit de grave în legătură cu care vă sesizăm și la forma continuată în care acestea au fost săvârșite.

IICCR consideră că în cauză există circumstanțe agravante cel puțin în înțelesul art 75, lit a), b), c¹), și d) din Codul penal: „săvârșirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună”; „săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime, prin violențe asupra membrilor familiei ori prin metode sau mijloace care prezintă pericol public”; „săvârșirea infracțiunii pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”; „săvârșirea infracțiunii din motive josnice”. De asemenea, se impune avută în vedere împrejurarea că activitatea infracțională în legătură cu care vă sesizăm constituie, practic în cazul tuturor făptuitorilor, într-un concurs foarte complex de infracțiuni dintre cele mai grave. În mod asemănător, considerăm că, în conformitate cu prevederile aceluiași art 75 din Codul penal (teza ultimă, „Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav”), se impune ca Parchetul să rețină ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care au imprimat faptelor foștilor responsabili ai regimului comunist, autori ai infracțiunilor în legătură cu care vă sesizăm, un caracter deosebit de grav. Astfel, se impune reținută ca o circumstanță agravantă împrejurarea că abuzurile foștilor responsabili comuniști au constituit tot atâtea violări grave ale celor mai elementare drepturi ale omului. Încă și mai grav este că aceștia aveau reprezentarea clară a faptului că prin abuzurile lor violau în modul cel mai grav drepturi și libertăți cetățenești „garantate” de Constituția comunistă și înscrise în tratatele internaționale la care România era parte (Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Actul final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa din 1975 etc.). IICCR consideră că, în înțelesul Legii penale, constituie de asemenea circumstanțe agravante faptul că abuzurile și crimele comise de membrii aparatului de represiune comunist au avut un caracter sistemic, iar principalul lor scop a fost să apere un regim ilegal și criminal. Cetățenii erau abuzați de către propriul lor stat, care, până chiar și în conformitate cu normele constituționale în vigoare în acei ani, era presupus a le apăra și nu a le viola interesele și drepturile fundamentale. Represiunea și teroarea împotriva cetățenilor români erau exercitate de către statul totalitar comunist prin membrii aparatului său represiv – iar aceștia beneficiau de o impunitate absolută pentru abuzurile pe care le săvârșeau în numele și în apărarea statului totalitar.

Membrii aparatului represiv aveau reprezentarea exactă a faptului că abuzurile și crimele lor, deși teoretic sancționabile și prevăzute în legea penală, nu aveau să fie niciodată pedepsite de justiția comunistă și regimul comunist în numele și în apărarea cărora comiteau aceste fapte. Această convingere îi făcea să fie încă și mai zeloși, cruzi și abuzivi în actele de represiune pe care le comiteau. Ei erau conștienți inclusiv și de faptul că victimele lor nu aveau nicio posibilitate să se apere. Știau de asemenea că practic toate „reglementările” secrete după care comiteau abuzuri și crime (Ordine ale ministrului de Interne, mai ales, și Hotărâri ale Consiliului de Miniștri) erau complet anticonstituționale și împotriva tratatelor privind drepturile omului pe care statul comunist se angajase să le respecte. Cu toate acestea, cei mai mulți dintre ei erau cât se putea mai zeloși în apărarea regimului ilegal și criminal – iar cu cât devotamentul și zelul lor era mai mare, cu atât și recompensele din partea regimului erau mai mari (salarii foarte mari, prime, tot felul de privilegii, pensii foarte mari etc). Membrii aparatului represiv comiteau abuzurile și crimele folosindu-se de un întreg sistem statal logistic, informațional, financiar etc care era organizat și funcționa exclusiv din banii cetățenilor. Statul care funcționa din banii cetățenilor și era presupus a le apăra drepturile și libertățile fundamentale funcționa de fapt ca un imens aparat represiv și abuziv împotriva propriilor cetățeni. Aceste fapte nu erau simple abuzuri ale unui oarecare funcționar al statului, ci violări dintre cele mai grave ale celor mai elementare drepturi ale omului și interese ale cetățenilor, comise de către stat pe temeiul urii de clasă, al urii față de cei care nu aveau ideologia comunistă totalitară și criminală.

IICCR consideră că săvârșirea în formă continuată (timp de mulți ani la rând) a infracțiunilor de o gravitate deosebită în legătură cu care vă sesizăm se impune de asemenea avută în vedere în soluționarea acestei cauze, inclusiv cu privire la curgerea termenului de prescripție a răspunderii penale. Sub acest din urmă aspect, IICCR evidențiază faptul că, după decembrie 1989, în absența unei condamnări oficiale a regimului comunist de către statul român (survenită numai la data de 18 decembrie 2006, prin discursul din Parlament al Președintelui României), victimele acestui regim și familiile lor s-au dovedit mai mult decât reținute în a se

adresa justiției pentru a-i trage la răspundere pe cei care, în numele statului comunist, le-au violat în modul cel mai grav cele mai elementare drepturi și libertăți cetățenești. De asemenea, victimele activității criminale a aparatului de represiune comunistă nu au avut decât foarte târziu și foarte greoi acces la arhivele aparatului represiv amintit, în special la arhivele Securității. Semnificativ este faptul că inclusiv demersul de față a fost posibil numai foarte târziu, după înființarea, în decembrie 2005, a IICCR, căruia prin actul normativ de constituire i-au fost conferite competențe legale de investigare și sesizare a organelor în drept cu privire la crimele, abuzurile și încălcările drepturilor omului săvârșite în timpul regimului comunist în România. Victimele activității criminale a regimului represiv comunist nu au avut posibilitatea, pe durata regimului amintit, să se adreseze justiției (desigur că nici în temeiul art 35 din Constituția Republicii Socialiste România, care teoretic le dă acest drept în calitate de persoane „vătămate într-un drept al lor printr-un act ilegal al unui organ de stat”). În cadrul statului totalitar comunist – în care „drepturile și libertățile cetățenești garantate de Constituție” erau în realitate o frază pur demagogică, cinică și propagandistică – o astfel de acțiune în justiție era de neconceput. După decembrie 1989, asemenea acțiuni, deși teoretic posibile, au fost practic imposibile din cauza accesului foarte târziu și dificil la arhivele fostului aparat de represiune comunistă, arhive în care astăzi se dovedește că există dovezile cele mai concludente – și pertinente în justiție – cu privire la încălcarea grosolană a celor mai elementare drepturi și libertăți ale victimelor acestor abuzuri.

În consecință, IICCR consideră necesar să sublinieze că **răspunderea penală pentru faptele obiect al prezentei Sesizări, nu poate fi considerată prescrisă întrucât de la data săvârșirii lor și până în prezent, din motivele arătate mai sus, au existat împrejurări care au împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale.** În toată această perioadă cursul prescripției răspunderii penale a fost suspendat – în conformitate cu dispozițiile Codului Penal (art 128), întrucât a existat o „împrejurare (...) de neînlăturat” care a împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale: „Cursul termenului prescripției este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal. Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare”.

Referitor la faptul că pe timpul regimului comunist crimele și abuzurile comise de către responsabilii acestuia nu au fost incriminate legal și pedepsite în vreun fel, semnalăm faptul că pedepsirea lor în prezent reprezintă un act de justiție nu numai necesar dar și deplin posibil. În acest sens considerăm relevante prevederile art 7 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de statul român prin Legea nr 30/1994. Potrivit paragrafului 1 al textului amintit, „Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului național și internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii”. În același timp însă, paragraful 2 al articolului în discuție, de maximă relevanță sub aspectul la care ne referim, prevede că „Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii sale, era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate”. În consecință, se impune constatat faptul că textul Convenției europene este deplin aplicabil în materia obiect al Sesizării IICCR. Astfel, pe de o parte, crimele săvârșite de responsabilii regimului comunist nu au fost judecate și pedepsite pe timpul aceluși regim întrucât în acea perioadă ele nu constituiau – nu aveau cum să constituie, în contextul dat – „infracțiuni, potrivit dreptului național”. Pe de altă parte, ulterior prăbușirii regimului comunist totalitarist, aceste fapte puteau, pot și trebuie să fie judecate și pedepsite, întrucât la data săvârșirii lor erau „considerate infracțiuni potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate” – între acestea, încălcarea dreptului la viață, la inviolabilitatea persoanei, încălcarea libertății de gândire, de conștiință și de exprimare, a dreptului de acces liber la justiție etc.

Pe cale de consecință, vă solicităm să dispuneți efectuarea tuturor actelor și măsurilor necesare aflării adevărului, identificării făptuitorilor și a complicilor acestora în vederea tragerii lor la răspundere penală.

Anexăm prezentei Sesizări documentele care constituie material probatoriu.

Cu stimă,

Președinte,
Marius Oprea

Soluția Parchetului și „motivarea” ei

1. Cu privire la explozia produsă la 21 februarie 1981 la sediul postului de radio „Europa Liberă – Libertatea”: neînceperea ori, după caz, încetarea urmăririi penale față de învinuiții Pleșiță Nicolae, Ceaușescu Nicolae și Nica Sergiu, întrucât a intervenit decesul făptuitorilor; neînceperea urmăririi penale față de Vlad Iulian și Postelnicu Tudor, deoarece **faptelor de care au fost învinuiți le lipsește unul dintre elementele constitutive** ale infracțiunii.

2. Cu privire la atentatele cu colete capcană din anul 1981: neînceperea urmăririi penale față de învinuiții Ceaușescu Nicolae și Pleșiță Nicolae, întrucât a intervenit decesul acestora; neînceperea urmăririi penale față de Dan Mihoc, Ciobanu Constantin, Ion Constantin, Lupu Ioan, Grecu Ion, deoarece **faptelor de care au fost învinuiți le lipsește unul dintre elementele constitutive** ale infracțiunii.

3. Referitor la agresiunile comise asupra victimei Emil Georgescu și asupra victimei Monica Lovinescu: neînceperea urmăririi penale față de învinuiții Ceaușescu Nicolae și Pleșiță Nicolae, întrucât a intervenit decesul acestora.

4. Referitor la atentatele cu explozibil plasat în autoturisme: neînceperea urmăririi penale față de învinuiții Pleșiță Nicolae și Nica Sergiu, întrucât a intervenit decesul făptuitorilor.

5. Referitor la dosarul de informator întocmit pe numele Neculai Munteanu: neînceperea urmăririi penale față de Tănase Costică, Cepraga Constantin, Georgescu Ion, Matei Vasile și Emil Bobu, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale** pentru faptele de care au fost învinuiți.

6. Referitor la alte fapte comise în perioada 1977-1989: neînceperea urmăririi penale față de învinuiții Ceaușescu Nicolae, Pleșiță Nicolae și Nica Sergiu, deoarece **faptele de care au fost învinuiți** (instigare sau complicitate la infracțiunile de omor, omor calificat, omor deosebit de grav, lipsire de libertate în mod ilegal) **nu erau prevăzute de legea penală**.

7. Cu privire la declarațiile susținute de Pleșiță Nicolae la postul de televiziune OTV, la data de 18-19 iunie 2005: neînceperea urmăririi penale față de Pleșiță Nicolae în ceea ce privește fapta de „Instigare publică și apologia infracțiunilor”, întrucât a intervenit decesul acestuia, iar, față de infracțiunea de „tratamente neomnoase”, se apreciază că **faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii**.

8. Referitor la faptele comise anterior anului 1969: neînceperea urmăririi penale, deoarece **s-a prescris răspunderea penală**, față de Ion Iliescu, Trofin Virgil, Petre Gheorghe, Burtică Cornel, Teodor Coman, Ion Stănescu, Buzescu Ion, Enoiu Gheorghe, Livescu Ion, Achim Victor, Goran Gheorghe, Gordan Gheorghe, Bistran Sever, Gheorghe Vasile, Pleșiță Nicolae, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de „arestare nelegală și cercetare abuzivă” și a tentativei la infracțiunile de omor, omor calificat, omor deosebit de grav, vătămare corporală gravă, lipsirea de libertate în mod ilegal.

9. Având în vedere decesul învinuitului Pleșiță Nicolae, s-a dispus, de asemenea, încetarea urmăririi penale față de acesta, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de „tratamente neomnoase” și „distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale”.